Ч. 82. Вторoк 25 (12) цьвітня 1905. Рік XV.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостивах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Ґен. Ґальґоці а справа угорска. — Заходи Хорватів. — Француский парлямент а справа марокканьска. — З Македонії. — Події в Росиї і росийско-японьска війна.

Чутка подана берлиньскою ґазетою „Germania“, що ґенер. Ґальґоці, бувший командант перемиского корпуса, призначений до якоїсь важної місиї на Угорщинї, викликала в мадярских кругах політичних велику сензацию і визвала вже відповідь угорскої праси. „Pest. Loyd“ пише в сїй справі: Знаменитий ґенерал Ґальґоці не заслужив на то, щоби з него робити „Гавгав“ против Угорщини. О якихсь противконституцийних заходах не може бути й бесїди, бо они просто неможливі. Ті часи, коли можна було страшити Бенедеком, вже минули. На Угорщинї не можна вже правити абсолютистично або против парляменту. В хвили, коли би показала ся лиш тїнь такої нерозважної реакциї, станули би разом всї партиї, всї кляси, всї верстви угорского народу до як найзавзятїйшого опору. То знають у Відни так само добре як і в Будапештї. Коалиция хоче і дасть з собою поговорити, треба лиш зважити ся на розум з нею поговорити. До вдоволяючого залагодженя справи може і мусить на певно прийти.

Події на Угорщинї викликали між Хорватами рух стремлячий до злуки всїх Хорватів і до прилученя Дальматиї до Хорватиї. Під конець сего місяця мають відбути ся в Сплїтї (Спалято) в Дальматиї збори національно-хорватскої і хорватско-правної партиї дальматиньского сойму, на котрім має бути передовсїм залагоджена злука обох сих партий, а відтак будуть обговорювати справу прилученя Дальматиї до Хорватиї і помирене Сербів з Хорватами в Дальматиї. Хорватска часопись „Jedinstvo“ доказує, що Хорвати в своїх змаганях до осягненя державно-правної самостійности можуть числити на підпору всїх Славян в державі, особливо вже на підпору Чехів.

Марокканьска справа викликала у Франциї в єї становищу супротив Нїмеччини таку зміну, якої анї Нїмцї анї нїхто не сподївав ся. Показало ся, що Делькассе в своїй полїтицї супротив Марокка, коли старав ся там усунути впливи Нїмеччини, робив то не знаючи зовсїм настрою в своїм народї анї навіть в парляментї. Він все ще стояв на давнїм становищи реванжу за Альзацию і Льотаринґію та гадав, що Франция повинна і в справі марокканьскій шкодити Нїмеччинї. Виступленє нїмецкого цїсаря в Танґєрі попсувало пляни полїтики Делькасса, а француский парлямент словами посла Жоре остаточно осудив єї. Слова сего посла, висказані в парляментї, позістануть на завсїгди памятні для Нїмеччини. Він сказав: Я переконаний, що і француске і нїмецке правительство, що нїмецкий і француский нарід бажають зовсїм щиро і з цїлого серця мира. Слова ті викликали не то одобрене але просто одушевленє в цїлій палатї і як з лївицї так само і з правицї понесли ся грімкі оплески. Парлямент, а з ним і цїлий нарід француский не похвалили тої полїтики ненависти Делькасса до Нїмеччини, якою він руководив ся в марокканьскій справі і єму не позістало нічого як подати ся до димісиї. Рувієрови мабуть удало ся це єї здержати, але здає ся, що не на довго, бо вже тепер говорять, що наслїдником Делькасса стане посол Буржоа, котрий вже раз був мінїстром справ заграничних.

Послїдні кроваві події в Заґорічанах в Македониї викликали, як тепер доносять з Солуня, великий рух серед болгарских дружин, котрий по всїй імовірности доведе до нових кровавих борб. Єсть то загальний здогад, що Болгари постановили знищити зовсїм дружину грецкого проводиря Вардаса, котрий напав був на Заґорічани. Сконстатовано вже, що кілька болгарских дружин з округів Пресба, Ґоріца і

---

6)

Дещо про Марокко.

(За нїмецкими подорожниками З. Ґентс і дром Кампфмаєром — подав К. Вербин).

(Дальше).

В сьвятім містї Васанї.

Шерифи і сьвятцї в Марокко.

Анґлїйский учений, Тома Карлїль, каже в своїх славних відчитах „Про героїв, віддаванє чести героям і геройство в історії“, що головним услівєм для кождого великого чоловіка єсть честнота. Лиш той чоловік, що з великим серцем ґенїя і ясними очима віщуна сполучає також безусловну честноту волї, може просьвічувати свому народови яко проводир і виховуватель, може для свого народу, а відтак і для цїлого сьвіта стати тим, що коротко називаємо героєм. Лиш за таким чоловіком, що дуже поважно понимає житє і задачу свого власного житя, може пійти якийсь нарід, може єго наслїдувати і позістати єму вірним. Длятого каже він, що треба станути в оборонї чести Могаммеда, котрого аж до того часу любив дехто називати зухвалим і безсовістним мантїєм. Чоловік, що не був би був з цїлої глубини свого серця переконаний о своїм посланию, не став би ся був основателем дому, що нинї по тисячлїтнім єствованю дає ще 240 мілїонам людий безпечне пристановище. Переконаний о тім, що знайшов ту велику честноту, яка творить героя, і у арабского основателя віри, зачислив він Могаммеда між таких великих людий, як Кромвель, Наполеон, Бирнс, Ґете і др.

Як би Карлїль знав був той спосіб віддаваня чести героям, який практикує ся в Марокку, був би був певно мусїв змінити трохи свої слова о честноті, бо в Марокку видимо, що цїлий нарід іде слїпо і покірно за проводирями, котрим зовсїм брак тих геройских честнот, які Карлїль установляє, за людьми, котрі суть не лиш лжепророками в звичайнім значіню того слова, але таки просто сьвідомими мантїями. Впрочім не треба аж десь дуже далеко відходити від нашої европейскої історії, щоби переконати ся, що маси народу люблять давати ся вести проводирям, котрі не можуть оправдати своєї ролї пророків анї перед людским розумом анї перед своєю власною совістию. Але що цїлий край і то не хвилево, а таки через цїлий час своєї історії дає ся вести як би на шнурку громадї людий, котрі не мають нїяких особистих прикмет для своєї ролї проводирів, се єсть вже історичною дивовижею, котрій належить ся почестне місце в музею рідкостий історії людскої глупоти. Яко взірцевий примір такого краю представляє ся Марокко, край сьвятцїв і шерїфів. Тут забезпечують першеньство не володїтельскі честноти, не прикмети великих мужів, тут не шукає нарід у своїх проводирів духової і моральної висшости. Володїнє і віддаванє чести опирає ся тут виключно лиш на двох услівях: на походженю з роду пророка Могаммеда або на званю сьвятцїв. У одних, у шерїфів єсть се заслуга случаю, у других, у марабутів, єсть се достоїньство без заслуги. Нехай би шеріф або потомок пророка хоч і як був упослїдженим на тїлї і души, нехай би марабут був хоч і як ледацийний, нарід уважає їх за сьвятих і навіть право державне не може їм нїчого вдїяти.

Длячого то так, що в Марокку віддають людем вже за житя божу честь, се майже трудно поняти і дасть ся хиба тим пояснити, коли возьмемо Берберів, первістних жителїв Марокка, до помочи. Здає ся, що іслям (магометаньска віра) опер ся тут більше як деинде на тім, що вже застав, щоби собі в той спосіб проложити дорогу до сердець тих народів, котрих хотїв позискати. Анї Картаґінцї анї Римляни, не говорячи вже о пізнїйших слабших завоєвателях сего краю, не могли зломити опору свободолюбивих Берберів. Аж прийшли могаметаньскі Араби і накинули їм свою віру і так надали цїлому краєви бодай поверховно тої одностайности, без котрої не міг би був удержати ся і державний устрій краю шерїфів. А що їм удало ся то зробити, то очевидно лиш длятого, що они не противили ся вірі Берберів, котрі покланяли ся многим богам; ба що більше, они приняли таки то віддаванє чести многим богам і творам природи до ісляму.

Вже Прокопій з Цезареї, що під конець пятого столїтя був лїтописцем при Белізарі і написав історию війни з Вандалами, розповідає, що Бербери віддавали тоді божу честь не лиш творам природи, але й поодиноким мужчинам а навіть женщинам. А нинї так само як і тоді цїлий край Берберів засїяний всїлякими сьвятощами, гробами, скринями і сьвятими міс-

Фльоріна пустились на полудне, щоби впасти в сторони Касториї і виступити там з відповідною перевагою. Одна дружина, котра первістно складала ся лиш з десять людий, але опісля доповнила ся через примусову бранку до 90 мужа, впала вже в сторони Касториї, напала там на село Лібісово, спалила хату тамошного грецкого сьвященика і якогось грецкого дука, а відтак напала на монастир сьв. Атанасия, де застала лиш одного слугу і три монахині, котрі відтак в страшний спосіб побила. Болгари хотіли відтак спалити ще й монастир, але то їм не удало ся і они пішли дальше.

В Росиї сподівають ся ще сего тиждня виданя якихсь важних розпоряджень російского правительства, котрі готові прояснити теперішну запутанину внутрішно-політичну ситуацию і спонукати успокоєнє умів. Кажуть іменно, що правительство подасть до загальної відомости стан приготовляючих робіт в справі скликаня народного собору і речинець, в котрім той собор буде скликаний. „Петерб. Вєдом.“ доносять навіть, що в будинку петербурского т. зв. ґосударственного совіта лагодять вже велику салю, в котрій мають відбувати ся засіданя народного або як в Росиї кажуть земского собора. Дальше має мути оголошена загальна амнестия для всіх тих, що були доси засуджені за якісь релиґійні або політичні провини. Можна однак скорше припускати, що се єсть лиш чутка, котру верховодячі круги пустили лиш длятого, щоби ще перед сьвятами успокоїти трохи уми і недопустити до розрухів, які лагодять ся на великодні сьвята. Що верховодячі круги російскі рішили ся ставити рішучий опір всяким змінам в дусі поступу і свободи, найліпшим хиба доказом слідуюча вість з Петербурга: „Біржевия Вєдом.“ подають чутку, яка вийшла з кругів синоду, що петербурский митрополит Антоній — котрий як звістно, домагав ся церковної реформи і вибору патріарха — має бути перенесений яко екзарх на Кавказ а на єго місце буде покликаний київский митрополит Флавіян.

На поли війни тепер спокій о стілько, що відбувають ся лиш стратеґічні маневри, котрі мають приготовити знову якусь більшу акцию. О скілько можна здогадувати ся з японьских вістий, то Японці заняли тепер позициї на лінії, яка тягне ся межи Мукденом а Маиршапом на північній границі Кореї; їм удало ся від всходу обійти Росиян і утворити вільну дорогу до Владивостока. Однакож до самої облоги сеї кріпости ще далеко. Що до фльоти Рожественьского, то протест Японії в Парижи мав той успіх, що француске правительство віднесло ся до російского, а в наслідок того вислав цар приказ до Рожественьского, щоби він уступив ся з францускаго порту Камранґ і від француского побережа в Індохіні.

Новинки.

Львів, дня 24-го цьвітня 1905.

— **Іменованя.** Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала рахункових офіциялів: Петра Томаєра, Кает. Беганьского і Володим. Кульчицкого ревідентами рахунковими, рахункових асистентів: Макс. Лявтербаха, Ів. Сінкевича, Стан. Мусяга і Ів. Врубля рахунковими офіциялами, вкінци рахункових практикантів: Володим. Ґеровского, Стан. Монсона, Льва Кухарского, Володисл. Сабуду і Оск. Зіґельбавма рахунковими асистентами.

— **Перенесеня.** Львівский висший суд краєвий перенїс старших офіцияліві канцелярийних: Каспра Будзину з Копичинець до Тернополя і Петра Теодоровича з Тернополя до Львова.

— **В справі реґуляциї ріки Стрия.** Ц. к. Намістництво подає до публичної відомости, що комісийні розслїди і вивласнюча розправа для проектованої реґуляциї ріки Стрия від 57·700 до 52·500 клм. відбуде ся в Княжолуці і Гирнім дня 10 мая с. р. а в Семигинові і Жулинї дня 11 мая і зачне ся кождого разу о 10 год. перед полуднем. Виказн земель, що мають бути вивласнені, будуть виложені разом з плянами в громадскім уряді в Гирнім і в канцеляриї управителя двірского обшару в Семигинові до публичного огляданя через 14 днів, почавши від дня 22 цьвітня. Заміти против проекту чи там наміреного вивласненя можна внести в часї того 14-дневного речинця на руки староства в Стрию або при комісиї на місци. Пізнїйші заміти не будуть увзгляднені.

— **Новий уряд почтовий** буде відкритий з днем 1-го мая с. р. в Радиничах, мостиского повіта.

— **Несовістний аґент.** Властитель бюра посередництва праці у Львові, Іван Сенів, котрий вже нераз допускав ся ріжних обманьств, опинив ся оногди під ключем, арештований за обманьство на шкоду Стефана Зварича.

— **Пропав без слїду.** Михайло Пастернак, ученик виділової школи в Тернополи, син Андрія, послугача зелїзничого, вийшовши з дому ще дня 10-го с. м. до школи, не вернув і від того часу всякий слїд за ним загиб.

— **Великий пожар.** З Бремы доносять: Всї доки нїмецкого пароходного товариства Nordsee в місцевости Норденгам стоять в полуміни. Побоюють ся, що доки цїлковито згорять. Пароходи, а також вуглевий корабель „Уніо“ в час виведено з доків. З людий нїхто не погиб. Пожар вибух в пятницю о годинї 7-ій рано. — Після пізнїйших телеґрам погоріли всї деревляні будівлї доків.

— **Вирятований лявіною.** Робітник Іван Ґляймсбах з Берлина хотів з долини реньскої перейти до долини антгольцерскої через гори Riesenferner. Та діставши ся між гори, сніг та імлу, він збив ся з дороги і блудив 3 дни і 3 ночи серед снїгів. Доперва четвертого дня пірвала єго зі собою спадаюча лявіна і занесла єго в низші лїсисті околиці. Тут закопаний по шию в снїгу він кричав довший час даремно о поміч, аж вкінци найшли єго два рубачі, що йшли по дерево в лїс, майже непритомного і занесли єго до шпиталя в Райнї, де він вернув до здоровля.

— **Смерть при праци.** З Теребовлї доносять: В громаді Малові, коли зарібниця Мария Пановска копала глину, засипала еї глина. Пановска погибла на місци.

цями всілякого рода, що суть вкриті або пишними будівлями з банями або бодай лиш простою купою каміня під якимсь старим оливним деревом. Кожда сторона, кожде племя, кожде село, все має свого окремого сьвятого, котрого імя кождий в кождій хвилї вимавляє а котрого могила буває звичайно одинокою будівлею, котру всї старають ся з як найбільшою ревностию удержати в добрім стані і не жалують на то гроший. Тисячі таких будівель зі сьвіжо побіленими банями над гробами сьвятих, розкинені по цїлім Мароку, мають велику вагу для кождого подорожного, що їздить по сім краю, де нема анї доріг анї нїяких памятників або якихсь инших знаків, по котрих можна би пізнавати, куди треба їхати.

Що при такім множестві сьвятих і дійстний володітель краю мусить бути сьвятим, се річ зрозуміла. І дійство у всїх часах були лиш ті володітелї наймогутнїйші та мали найбільше значінє в народі, котрі або могли доказати, що походять з роду якогось сьвятого, або уміли самі надати собі слави сьвятого якоюсь особливою побожностию і показуванєм чудес. Так малась річ з Альморавідами і з Альмогадами, обома великими султаньскими родами, під котрих панованєм край в середновічних часах дійшов до найбільшої могутности; так маєсь річ і з теперішним пануючим родом Філялї (від 1649), котрий славить ся безпосередним спорідненєм з пророком.

Початок теперішного пануючого роду в Мароку. — Муля і Ідріс.

Яке значінє мають сьвяті в Мароку, можна найліпше побачити по історії теперішного пануючого роду султаньского. Стара арабска літопись розповідає, що з початком 14 столїтя побожні путники з оази Тафілєльт, положеної на полудневих спадах гір Атлясу а на краю великої пустинї, впали на гадку привести з собою правдивого арабского сьвятого, щоби тут єго потомство з подружа з доньками їх краю розширило по краю їх славу. Они вишукали в Ямбу ен Нахль, місцевости, що єсть пристанею для Медини, якогось честного чоловіка іменем Гасан бін Касім, що належав до потомків Абу Талеба, котрим Могамед віддав був в посїданє той округ над Червоним морем. Абу Талеб був лиш батьком зятя пророка, Алї'го, але все-таки майже свояком посланника божого. Для далекого Заходу Африки вистало й сих відносин, щоби можна було повеличати ся своїм походженєм. Гасана повитано в Тафілєльтї з великими почестями, доньки краю зібрали ся около него, а єго потомство множило ся як пісок в мори, так, що нинї мало ще не кождий Філялї (житель Тафілєльту) уважає ся за потомка. Слава їх вже в 17 столїтю стала була так велика, що північні Маври одного красного дня, коли в їх пануючим султаньскім роді Саді не було кінця убийствам і троєню, рішили ся випросити собі одного із тих сьвятих Філялї і зробили єго своїм володітелем. Він прийшов до Фесу і засів тут на престолї а єго чотирнайцятим наслїдником єсть нинїшний султан Мулай Абд-ул-Азіс.

Коли же вже само спорідненє з таким сьвятцем Філялї надає в краю шерифів право до трону і до божої чести, то очевидно далеко більше право до того мають потомки дійстних своякіз пророка. Та й таких правдивих потомків пророка в Мароку не брак. Первістним основателем могучої держави на далекім Заході (Ель Моґреб ель Акса) став ся був дійстний потомок пророка, котрий як кождий правдивий пророк не мав нїякого значіня в своїй вітчинї і длятого втік аж на сам конець сьвіта, маючи надію, що там знайде людий, котрі повірять в єго надлюдску силу. Той чоловік то був Ідріс, котрий за часів Кароля Великого оснував велику державу на далекім Заході і став ся найбільшим володітелем і найбільшим сьвятим в Мароку. Імя єго жиє і до нинї в мароканьскім народі а кождий Мароканець згадує єго з найбільшою почестию. Як ми в Европі кождого дня і майже що хвилї навіть в найменших дрібничках взиваємо Бога на сьвідка, так Марокканці а особливо жителї Феса згадують Ідріса і говорять що хвиля „я муляї Ідріс“.

Ідріс, праотець маврийскої держави шерифів, міг поправді з більшим правом покликувати ся на своє спорідненє з пророком, як тепер пануючий потомок філяльского сьвятця. Єго повне імя таке: Ідріс бін Абдуллах бін Ель Гуссеїн бін Алї бін Абі Талеб (Ідріс син Абдуллаха сина Гуссеїна сина Алї сина Абу Талеба), а з того показує ся, що він був праправнуком Алї'го і Фатіми, улюбленої доньки пророка Могаммеда, отже в простій лінії віддїлений від пророка лиш пятьма поколїнями. Навіть ще тоді, коли потомки пророка з виїмкою Алї'го були виключені від наслїдства в каліфаті, позістала ся родина сьвятою для могаметан.

Але пізнїйші каліфи не дуже шанували сьвятість потомків тої родини, котрі тоді ледви чи менше були горді як нинї. Арабскі історики розповідають, що каліф Абу Джафер ель Мансур велів одного разу кількох членів тої сьвятої родини, котрі були упили ся, звязати і водити як звичайних людий по улицях міста Медини. То була непростима ганьба для потомків посланника божого. Они збунтували ся, зібрали всїх своїх приклонників в цїлім краю і хотіли прогнати безбожного каліфа, щоби в той спосіб на нїм пімстити ся. Їх проводир Могаммед бін Абдуллах післав був своїх братів до Персиї, Сириї, Єгипту і Туніса, щоби они проповідували всюди бунт против каліфа (намістника пророка), котрий поважив ся обійти з рі-

— **Скорий вимір справедливости.** Одна з петербургских часописий розказує таку історию: На одній петербургскій улици причепив ся якийсь молодець до молодої а гарної дами і не відступав ниї на хвилю від неї. Вкінци питає єї: Невже я справді не можу провести вас домів? — Дама відповіла: Я не йду до дому, але до уряду мирового судиї, у котрого маю розправу! — О, туди піду я з вами, заклик ав одушевлено молодець. І ось зайшла дама із своїм товаришем до салї розправ мирового судиї 18 циркулу, де дама мала розправу. Она використала нагоду так, що перед мировим судиєю внесла устну жалобу на причепу, який влїз за нею аж до судової салї. При тім вказала рукою на остовпілого молодця. Мировий судия спитав про его імя і сконстатував правдивість жалоби, чого ненадійно заскочений влїзливець цілком не перечив. Та здивоване его скоро щезло, коли почув, що судия проголосив засуд, силою котрого влїзливий молодець одержав три дні арешту.

— **Самоубийство.** В Станиславові відобрав собі в четвер жите вистрілом з револьвера в своїм бюрі Адольф Т., зелїзничий ревідент. Причиною самоубийства мали бути дуже лихі відносини маєткові.

Телеґрами.

Відень 24 цьвітня. В двірскій каплици відбуло ся вчера зі звичайним церемоніялом торжество „Золотого Руна“ в присутности Цісаря, Архікнязів, лицарів Золотого Руна, мінїстрів і инших достойників. Вечером відбув ся родинний обід у Цісаря, в котрім взяв також участь даньский наслїдник престола.

Канеа 24 цьвітня. Посли вибрали комітет з 10 членів, котрий має нарадити ся з революцийним комітетом в Терісco (на Креті) в справі дальшого поступованя.

Париж 24 цьвітня. Аґентия Гаваса доносить з Сайґона: Зачувати, що адмірал Рожественьский занедужав на десинтерию. Офіцири і моряки российскі суть доброї надії; ожидають кождої хвилї приїзду третої ескадри. З офіцирів нїхто не виходив на беріг.

Токіо 24 цьвітня. (Бюро Райтера). Вість, що фльота балтийска виплила із заливу Камранг і що Франция постановила держати ся строгої неутральности, принято тут з великим вдоволенєм.

Софія 24 цьвітня. Вчера відбуло ся тут віче з протестом против подій в Заґорічанах. Ухвалено резолюцию, взиваючу правительство до пороблення кроків в цїли охорони македоньских Болгарів. В Пловдиві (Филипополи) прийшло до демонстраций против грецкого населеня; в домах многих Греків повибивано шиби.

Париж 24 цьвітня. Мінїстерство кольонїй одержало телеґраму з донесенєм, що российскі кораблї воєнні виплили дня 22 с. м. з Камранг і поплили на північ.

Париж 24 цьвітня. Temps доносить з Сайґена: О н о г д и в е ч е р о м ч у т и б у л о к а н о н а д у від сторони заливу Камранг. Припускають, що то була борба з японьскими розвідуючими кораблями.

Сайґон 24 цьвітня. Після найновійших вістий фльота российска поплила у віддалї 15 миль (морских) від француского побережа в Індохінї в північну сторону.

Ню-Йорк 24 цьвітня. З Манїллї доносять, що коло острова Корреґідор виділи 3 кораблї воєнні, мабуть японьскі.

Льондон 24 цьвітня. В кількох сторонах Великої Британії дало ся вчера чути сильне землетрасенє, але не наробило шкоди.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руской, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави руской, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформаційне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

дними потомками Могаммеда як зі звичайними людьми. Каліф Абу Джафар помер і лишив своєму наслїдникови Ель Мехдї в спадщині війну против збунтованої сьвятої родини. Але остаточно кровава битва порішила справу в користь каліфа, а потомки пророка були на завсїгди позбавлені наслїдства в каліфаті. Вислані за границю своякі погибли, по части від отруї, яку їм післали з Медіни. Лиш наймолодший брат головного проводиря ворохобнї втїк.

То був Ідріс. Старший управитель почти в Єгипті поміг єму втїкати дальше, давши єму розстайні конї і мули для пакунків та людий, котрі мали его відвести. За то наложив той урядник головою, але Ідріс втїк аж на найдальший західний конець Африки. В 788 році приїхав він до Танґера, що вже від вісімдесяти лїт був під властию каліфів. Але тут ненавиділи Арабів задля їх захланности і для него не було тут місця та якогось вигляду. Він постановив длятого піти дальше в глубину краю, де мав надію, що добрі Бербери будуть раді єму в своїх горах та будуть его подивляти яко справедшного потомка пророка. І дійстно в горах Сергун знайшли ся добрі душі. Там в долинах сих малих гір, де люди здавен давна покланяли ся многим великим і малим богам та героям, основав він свою громаду. Там дав ся він Берберам вибрати насамперед на начальника племени, а відтак на голову всіх племен. Він вів війну з сусїдними народами і покорив їх, а опісля розширив своє панованє на всї ті сторони, що ще й нинї творять осередок шеріфских країв.

Такий був початок Марокка яко самостійної магометаньскої держави, а заразом і початок шеріфів у Вазанї. Вже в четвертім році побуту між Берберами Ідріса славний баґдатский каліф Гарун ель Решід, про котрого склали ся навіть казки, занепокоєний скорими успіхами втїкача і побоючись в нїм суперника, казав его отроїти. Він післав був до Ідріса свого довірочного чоловіка, а той удаючи приятеля, вкрутив ся був на двір нового князя і коли вже его не підозрівав, піддав Ідрісови отруї, котра ще й до нині не перестала грати ролї на дворі шеріфів.

Син, котрий вже по смерти Ідріса уродив ся від якоїсь Берберки, став его наслїдником: Ідріс II., якесь чудо не хлопець, бо вже в 14 році свого житя основав місто Фес, котре опісля стало столицею держави. Тут він і похований в найкрасшій хоч і не найстаршій мошеї. Але вже за третого наслїдника зачинає держава, котра доси дуже розрастала, розпадати ся. Внук першого Ідріса зробив ту похибку, що признав своїм семи синам спадщину по рівній части. Они поділили край і так став ся він в сім станї добичею скорих до борби Берберів, котрі хоч і уважали Ідріса за свого найбільшого сьвятого, волїли все-таки, щоби володітелем був хтось з їх племени. Так щезає вже з початком 9-го столїтя потомство пророка з політичної сцени Марокка. Малі берберскі пануючі роди, що вели безнастанно війну з собою, поділили край між себе, аж в 11-тім столїтю починає ся з Альморавідами ряд великих берберских королів, котрі довели маврийску історию в Марокку і Ішпанії до розцьвіту.

Потомки Ідріса жили яко побожні начальники віри і аж в 17-тім столїтю дають знов знати о собі. Мулїї Абдуллах, котрому нарід віддає честь яко шеріфови лиш длятого, що він потомок пророка, являє ся в краю берберских Кабілїв Бені Мессера і основує там школу учених, звану тут „сауія“, котра єсть школою і домом для духовників, домом для путників і сьвятим місцем для богомольців.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).